

Милица Шпадијер

НОВИ БЕК

Ватра

Ватра је спалила моје село
Гледао сам како горе сламнати кровови наших кућа
И небо како сија
Црно сиво наранџасто
Тада сам се заљубио
Ватра је убила све у селу
И моју мајку
Мог оца
Моју сестру
И брата
Мрзео сам је због тога.
После пожара морао сам да лутам
По земљи тражећи посао и скровиште
Дошао сам у земљу благородну плаву, браон и зелену
Земља и вода су ме загрлиле и нахраниле.
Ипак, ја сам размишљао о ватри.
Када би увече захладнело вода и земља деловале су ми бескорисно
Једном сам донео свећу у шталу у којој сам спавао
Запалила је сламу
Пењала се брзо по гредама
Узимајући све што жели
Црвена жута бела
Лепа и бесна
У пожару су изгореле крава

Кокошка и пас које сам волео
Истеран са те фарме морао сам даље
Поново тражити оно што ми је ватра узела
И мрзео сам је.
У мом животу било је још сусрета с њом
Некада би ми годинама било довољно само да запалим шибицу и
гледам је док не догори
Убедио сам себе да је и то ватра.
Седео бих поред камина у гостионицама
Гледао је
А онда из чиста мира гурнуо руку у пламен
Извадио цепаницу
И запалио кафану
Тада није повређен нико осим мене
А ја сам протеран из града
После сам се оженио и добио дете
Али када је беба први пут добила грозницу
Осетио сам такво узбуђење да сам
Желео да ме прогута земља или узме река
Али било је касно.
Од грознице су убрзо умрли обоје.
Отишао сам на југ, да нађем своју последњу ватру.
Нисам стигао далеко
Пресрели су ме друмски разбојници
И испалили неколико топлих метака у мене
Умро сам
Знајући да је за мене рај
Место на ком је ватра добра.

Свети Ђорђе

Постојао је тренутак
када се Свети Ђорђе нашао пред девојком,
Диоклецијановом женом Александром,
коју је требало да спаси од змаја.
Кад се нешто у њему сломило
И није знао како да је поздрави.

Да ли јој је рекао
да је као
најлепши плод

мирисног дрвећа са истока
што је жарко желео?

Или је само стајао у окопу,
знојећи се испод
тешког металног шлема
који тад још није био ореол
И поздравио је
како су се увек поздрављали.

Нови Београд

Станови мојих другарица из основне школе

У које више не идем
И не знам шта је с њима
Али и даље тамо смештам сцене из књига
И живота

Грегор Самса у Аниној соби
У купатилу Нино вара Ленучу
На степеништу зграде Маргарита одлази на Валпургијску ноћ
У приземљу безимени Муракамијев јунак излази из лифта

Пут до бака Раде
Иза Пекабете
Енколпије бежи од жена
Архилох баца штит
Палахњуков главни лик у проблему

Поред голубарника с којим такође не знам шта је
Извиђачи и Чворови
Роналда Д. Лаинга

Дечије одељење библиотеке, Прстен Нибелунга, читалачка значка,
А. А. Милн

Вини Пу

Орлови рано лете
Краљица вила
Несташне и Магареће године

Чај од белог слеза
Дом здравља
Мирис собе за инјекције
Башта у коју се не може

Хари Потер
Такмичења из српског
Смрт мајке Југовића
Зависне реченице
Подне.
Дневни боравак и сажаљење
Школски зубар
Кабинет за хемију
Информатику са Супер Мариом
ОТО
Сала за физичко и козлић
Масне боје зидова
Фонтана испод степеништа

Мали одмор
Круг око школе
Велики одмор
Катул
Јесен
Блејк

Царина у којој смо куповали ствари које заплене

Испред ње руже
И пољана
На коју је у прошлом веку
Долазио циркус.

Воз

Опет сам пропустила воз
Овај је требало да ме изведе из рупе
У простор личних остварења и достигнућа
Смислено испуњеног времена.
Воз је кретао са колосека свега онога што се сада догађа
а ја га не видим заслепљена својим проблемима

Имала сам карту за вагон догађаја из прошлости о којима немам појма
а који одређују садашњост
Купе основних знања из природних наука
која нам помажу да разумемо свет
Седиште непрочитаних књига.

Тај воз је био пун важних људи о којима моји пријатељи причају
а за које ја никад нисам чула
То је била моја прилика да их упознам
коју пропуштам сваког јутра
са мањим или већим кајањем
Тешећи се
Да су моји проблеми проблеми света
Да знам пола сваке приче
И неке друге, битније људе

Рупа ћути. Њој је свеједно док год је грејем својим телом .

Часови финског

На часовима финског
Три месеца гледала сам
У натпис изнад табле

Да ли ти ово што радиш
Помаже да дођеш
До онога што желиш

Нови век

Возили смо се возом
И на некој станици се више нисмо пробудили
Још је био двадесети век

Моја бака умрла је у постељи
Окружена унуцима
Уз светлост свеће
Још пре тога

Твој деда
Доживео је парадокс
Већ је 70 година био мртав
Од Зиданог моста
Када су
Под неонским светлима лабораторије
Узимајући податке за анализе крви
Питали његовог сина
За име оца

Не умире се
Само се
Док негде трепери светло
На својој станици
Више не будиш